

Perna valoroasă – Autor necunoscut

Era în anul 1823, când cunoscutul misionar, Judson, și-a terminat traducerea Noului Testament în limba birmană.

Manuscrisul acestei traduceri își are propria poveste.

Când dr. Judson, curând după terminarea muncii sale, a călătorit cu soția sa la Awa, pe atunci capitala Birmaniei, ca să vestească acolo Evanghelia, a izbucnit războiul între Anglia și regele Birmaniei și împreună cu mulți străini care locuiau în țară, care din ceasul acela au fost întâmpinați cu cea mai mare neîncredere, a fost arestat și misionarul cu toate că nu era englez, ci american, și a fost maltratată feroce. Din fericire, eforturile prietenilor săi au reușit să-i elibereze pe iubitul lor misionar și pe alți câțiva, cu bani de răscumpărare, adică să-i apere de primejdia imediată a morții și de alte maltratări. Dar arestații erau încă și acum legați cu funii, ținuti în curtea închisorii sub pază.

La arestarea soțului ei, doamna Judson îngropase pe furiș în pământ prețiosul manuscris, ca să-l apere de distrugere.

Apoi, când a avut voie să-l viziteze pe soțul ei în închisoare, prima sa întrebare îngrijorată a fost despre traducerea sa, care îl costase așa de mult timp și efort. Răspunsul pe care la primit a pricinuit o profundă rugăciune de mulțumire. Dar deoarece între timp începuse vremea ploioasă și exista primejdia ca manuscrisul să se distrugă în ascunzișul său, doamna Judson s-a gândit la un alt șiretlic. Ea a învelit teancul de hârtie cu niște stambă și paie și a confecționat din el o pernă. Era atât de tare, încât nu trebuia să se teamă că cineva ar putea să aibă chef să i-o ia deținutului. Această pernă i-a adus-o soțului ei.

Cam după șapte luni, deținuții au fost aduși pe neașteptate înapoi în temniță și încătușați din nou. Neînsemnatele comodități, ca perne și saltele, care le fuseseră permise până atunci, le-au fost retrase. Nici măcar perna cea tare nu i-a fost lăsată misionarului. O mâhnire mai mare n-ar fi putut soldații să-i facă. Când în timpul primei nopți părea că deținuții își vor pierde curând viața, această posibilitate serioasă l-a interesat mai puțin decât întrebarea: ce se va alege de manuscrisul său. Își va îndeplini el vreodată scopul și va fi tipărit? Pe când era încă preocupat de aceste gânduri, ușa celulei sale s-a deschis deodată și perna a zburat înauntru. Temnicerul, care și-o însușise, se bucurase puțin de ea și în supărarea sa a aruncat-o deținutului în cap.

Curând a venit o zi în care deținuții, desculți, privați aproape de toate hainele, și doi câte doi legați unul de altul au trebuit să facă un drum de mai multe mile peste pietre și nisip arzător. Trebuia să fie duși într-o altă închisoare. Birmanezii le luaseră mai înainte tot ce încă mai posedaseră. Și perna tare o luase unul ca pradă, dar curând a aruncat-o iarăși.

Dar Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său. Un băștinaș, care fusese condus la Mântuitorul prin Judson, a ridicat perna disprețuită, ca s-o păstreze ca amintire a iubitului său învățător. El nu bănuia că odată cu aceasta devenise paznicul unei mari comori.

Când, în sfârșit, după luni lungi, temătoare, a fost încheiată pacea și dr. Judson a putut să-și reia liber și nestingherit munca, s-a dovedit că manuscrisul rămăsese păstrat intact. El a fost tipărit și chiar astăzi este încă folosită în Birmania această traducere a Noului Testament.